

Lukáš 2:41-43 ⁴¹Jeho rodiče chodívali každý rok do Jeruzaléma na svátek velikonoce. ⁴²Také když mu bylo dvanáct let, vystupovali [do Jeruzaléma], jak bylo o této slavnosti zvykem. ⁴³A když se po dokonání těch dnů vraceli domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, aniž to jeho rodiče zpozorovali.

DA – Touha věků 75.1 Pro Židy byl dvanáctý rok života hranicí mezi dětstvím a mládím. Když hebrejský chlapec dovršil tohoto věku, byl nazván synem zákona a synem Božím. Mohl se vzdělávat ve svém náboženství a očekávalo se od něho, že se bude účastnit náboženských slavností a obřadů. Když Ježíš dosáhl dvanácti let, vzali jej rodiče o Velikonocích v souladu s touto zvyklostí s sebou do Jeruzaléma. Josef s Marií, stejně jako ostatní zbožní Izraelci, tam putovali na svátek Pesach každý rok. (srv. TV 45.1)

DA – Touha věků 78.1 Ježíš jako dítě poprvé spatřil chrám. Viděl kněze v bílých rouchách, jak vykonávají slavnostní obřady. Viděl krvácející oběť na obětním oltáři. Když vůně kadidla začala stoupat k Bohu, sklonil se spolu s ostatními k modlitbě. Byl svědkem působivých obřadů velikonočních bohoslužeb. Den za dnem Ježíš chápal jejich význam stále jasněji. Každý úkon jako by přímo souvisel s Jeho životem. Probouzely se v Něk nově podněty. Tiše a se zaujetím zkoumal velkou záhadu. Před Spasitelem se otevíralo tajemství Jeho poslání. (srv. TV 46.3)

DA – Touha věků 78.2 Ježíš tak soustředěně přemýšlel o všem, co viděl, že se odpojil od svých rodičů. Chtěl být sám. Když velikonoční bohoslužby skončily, stále zůstal v chrámovém nádvoří. Věřící poutníci se odebrali z Jeruzaléma do svých domovů a na Něho docela zapomněli. (srv. TV 46.4)

DA – Touha věků 78.3 Josef s Marií chtěli, aby se Ježíš při návštěvě Jeruzaléma seznámil s velkými učiteli Izraele. Ježíš se ve všem řídil Božím slovem, ale rabínským obřadům a zvykům se nepřizpůsoboval. Rodiče doufali, že si začne hluboce vážit učených rabínů a bude pečlivěji dbát na jejich požadavky. Ježíše však v chrámu učil sám Bůh. Vše, co poznal, začal hned předávat dál. (srv. TV 46.5)

DA – Touha věků 78.4 V té době, po vzoru prorockých škol, v jedné místnosti spojené s chrámem probíhala výuka náboženství. Shromáždili se tam přední rabíni se svými žáky a přišel tam i Ježíš. Posadil se u nohou vážených a vzdělaných mužů a naslouchal jejich naučením. Jako člověk hledající moudrost se těchto učenců vyptával na proroctví a události, které se právě odehrály a které ukazovaly na příchod Mesiáše. (srv. TV 46.6)

DA – Touha věků 78.5 Ježíš se projevil jako člověk prahnoucí po poznání Boha. Jeho otázky poukazovaly na hluboké pravdy, které byly dlouho zkreslovány a pokřivovány, ale které přitom byly pro záchranu lidí životně důležité. Přestože to odhalilo, jak omezená a povrchní byla moudrost mudrců, každá další otázka jim předkládala božské ponaučení a stavěla pravdu do nového světla. Rabíni hovořili o tom, jak Mesiáš svým příchodem vyvýší židovský národ. Ježíš je však upozornil na Izajášovo proroctví a zeptal se jich na význam těch částí Písma, které hovoří o utrpení a smrti Beránka Božího. (srv. TV 46.7)

Lukáš 2:47 Všichni, kteří ho slyšeli, žasli nad jeho rozumností [chápavostí] a odpověďmi.

DA – Touha věků 78.6 Učenci jej zahrnuli otázkami a žasli nad tím, jak jim odpovídal. Ježíš se skromností dítěte opakoval slova Písma a dával jim hluboký význam, o němž učitelé neměli ponětí. Kdyby byli přijali pravdu, na kterou poukazoval, a řídili se jí, mohlo dojít k proměně tehdejšího náboženského života. V lidech by to probudilo hluboký zájem o duchovní věci, a až by Ježíš zahájil svou službu, mnozí by byli připraveni Jej přijmout. (srv. TV 47.1)

DA – Touha věků 80.1 Rabíni věděli, že Ježíš nebyl vyučován v jejich školách, a přesto Jeho chápání proroctví daleko přesahovalo jejich znalosti. Od tohoto přemýšlivého galilejského chlapce si mnoho slibovali. Chtěli Ho získat jako žáka, aby se mohl stát učitelem v Izraeli. Chtěli mít na starost Jeho výchovu a vzdělávání, protože se domnívali, že tak jedinečnou mysl je nutné tvárnit a usměrňovat pod jejich vedením. (srv. TV 47.2)

DA – Touha věků 80.2 Ježíšova slova zasáhla jejich srdce tak, jako doposud žádná jiná slova z lidských úst. Bůh chtěl dát těmto izraelským vůdcům světlo a použil k tomu jediný prostředek, kterým bylo možné je oslovit. Ve své pýše by odmítli přijmout poučení, ať už by pocházelo od kohokoliv. To by bylo pod jejich důstojnost. Kdyby to vypadalo, že se je Ježíš pokouší učit, pohrdli by Jím a nenaslouchali by Mu. Takto si však namlouvali, že to oni učí Jeho nebo Jej přinejmenším zkouší ze znalosti Písma. Ježíšova mladická skromnost a zdvořilost je odzbrojila a zbavila předsudků. Jejich mysl se nevědomky otevírala Božímu slovu a Duch svatý promlouval k jejich srdcím. (srv. TV 47.3)

DA – Touha věků 80.3 Museli uznat, že jejich očekávání ohledně příchodu Mesiáše nejsou v souladu s proroctvími. Svých představ a teorií se však nechtěli vzdát, protože uspokojovaly jejich ctižádost. Tvrdili, že vyučují a vykládají Písma, a nechtěli přiznat, že by je špatně pochopili. Jeden po druhém se ptali: Jak je možné, že má tento mladík takové poznání, když se nikdy neučil? Světlo svítilo ve tmě, ale **Jan 1,5** “*tma je nepohltla [nepřijala/nepochopila]*”. (srv. TV 47.4)

Izaiáš 9:1,5-6 ¹Lid, který chodí v temnotě, uvidí veliké světlo. Na ty, kdo bydlí v zemi nejhlubší tmy, na ně zazáří světlo... ⁵Neboť chlapec se nám narodil, syn je nám dán; na jeho rameni spočinulo panství [panování, svrchovaná moc]. Dal mu jméno Podivuhodný rádce, mocný Bůh, Věčný Otec, Kníže pokoje. ⁶Nebude konce vzrůstu jeho panství a pokoje na Davidově trůnu a nad jeho královstvím, aby ho mohl upevnit a posilnit v právu a v spravedlnosti [n.: podepřít právem a spravedlností] ...

Jan 1:9-13 ⁹Bylo tu pravé světlo, které osvětluje každého člověka, to přicházelo na svět. ¹⁰Na světě byl, svět skrze něj vznikl, a svět ho nepoznal. ¹¹Přišel do svého vlastního, a jeho vlastní ho nepřijali. ¹²Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno. ¹³Ti se nenarodili z krve ani z vůle těla ani z vůle muže, nýbrž z Boha.